

11. фебруар 2014.

У препуној Спомен соби Браће Миладиновци, о Миљковићевом делу говорили су Науме Радически, професор јужнословенских књижевности на Филолошком факултету, државног Универзитета у Скопљу, проф. др Горан Максимовић, декан Филозофског факултета у Нишу, такође професор српске књижевности и академик Радован Павловски.

Песнички скуп отворио је глумац Томе Витанов, казивањем Миљковићеве Баладе охридским трубадурима, на српском и у македонском преводу, а потом кроз мементо, и песмама Узалуд је будим и Судбина песника.

Поштоваоцима поезије великог српског песника обратио се директор Библиотеке „Браћа Миладиновци“, Бранко Цветковски изразивши посебно задовољство што је 29. јануара био у Нишу на првој свечаности обележавања годишњице рађања овог песника кога Србија слави.

Подсећање на биографију песника изнео је писац Братислав Ташковски.

Скуп је поздравио и Александар Цветковић, начелник управе Нишавског региона.
-Неизмерно ми је задовољство и част да будем гост у Скопљу. Ми ћемо покушати

поводом ове годишњице да се низом свечаности некако одужимо великану српске књижевности. У плану је отварање Спомен собе, песнику који је, поред Стевана Сремца, обележио један период културног живота у Нишу и Србији. И променом имена улица, и школа са његовим именом одали смо пошту, а на крају године предвиђена је и објава Сабраних дела Миљковића, рекао је Цветковић.

Професор Науме Радичевски, говрећи о овом изванредном српском песнику, напоменуо је да је Миљковић заправо откриће Оскара Давича, који је стао иза нове српске поезије коју је стварао Бранко. Који је, како је речено, припадао неосимболистичкој поезији.
-Ушавши у ширу поетску групацију, он је био водећи поборник. И он није био само песник, него и значајна појава у културном, политичком и књижевном животу, рекао је Радичевски.

Декан Филозофског факултета у Нишу професор Горан Максимовић рекао је да је велико задовољство говорити о добром песнику, поготово с поводом, али је и част говорити о Миљковићу који је најбољи начин спојио поезију и филозофију. „Све је у тој поезији симбол, све потрага. И шта је смрт него метафора рађања“, рекао је Максимовић.

У најави овог песничког сећања на Миљковићево дело, (које је изазвало велики интерес читалаца у Скопљу, као и обрадом и у склопу књижевних радионица у Спони), наводе се најзначајнији делови његове биографије.

Песник

Бранко Миљковић је рођен 29.јануара 1934. Године у Нишу. Детињство је провео у Нишу, где завршава основно и средње образовање. Прву песму је објавувио 1952. У београдском часопису „Записи“ када је имао 18 година. За Београд одлази 1953. уписује се на Филозовски факултет. Дипломираје филозофиију 1957. године.

Миљковић је као аутор припадао тзв. групи неосимболиста, која је у тадашњим књижевним догађањима уједињавала песнике, који су у својој поезији синтизовали читаво поетско искуство симболиста и надреалиса. Прве песме објављује 1955. у беорадском часопису „Дело“, који је уређивао Оскар Давичо.
После објављивања тих упечатљивих и незаобилазних песама започиње његова муњевита и освајачка поетска фаза. Објављује књиге: „Узалуд је будим“ (1956), „Смрћу против смрти“ (заједно со Блажом Шћепановићем 1959.), „Порекло наде“ (1960), „Ватра и ништа“(1960) и „Крв која светли“ (1961).
Тадашња књижевна критика Миљковића веома брзо убраја у сами врх српске поезије. Поред поезије он пише и есеје и књижевне критике и преводи руске и француске песнике.

Његову поезију карактеришу мотиви и пориви који произлазе од смрти, краја, луде храбрости, мириса пепела, али и од узалудности и потребе да се пише поезија. Он за песму вели- она се не пише, она се живи и она је резултат ума, а не срца.
Залагао се за савршенство као највећи идеал песме. Био је убеђен да нема поезије без строге и одређене форме, чиме је изражавао одбојност према тадашњој традиционалној субјективној лирици. Тумачи Миљковићевог стваралаштва се слажу да у његовој поезији доминира смрт са свим њеним рефлексијама. Но, такође истичу да не постоји већа храброст од отвореног дијалога са смрћу и игром са њом.
Песник, боем и бунтовник Бранко Миљковић током 1960. све чешће улази у конфликтне ситуације са неким видним члановима партије, али и са невидљивима, суочавајући се са једном непријатељском атмосфером.

Контроверзе

Слободуман и лудо храбар према тадашњим строгим и опасним партијским правилима комуниста (као млад одбија чланство у Комунистичкој партији) Миљковић се сели из Београда у Загреб. Тамо постаје уредник редакције за литературу Радио Загреба. Бранко Миљковић трагично гине у ноћи између 11. и 12. фебруара 1961. године. Налазе га обешеног у једном парку у Загребу. Око његове смрти и до дан данес постоје различите верзије и плете се више контоверзи – да ли је песник извршио самоубиство или је - убијен.
У вези чина самоубиства, као феномен, Бранко Миљковић у једном свом есеју о Мајаковском вели: „... Мајаковски се није убио у тренициима духовне кризе. Њега је убило избоље сопствене снаге, налик револверском пуцњу изнутра...“

У контекст његовог кратком и бурног живота, како се наводи у песничкомг сећању у Скопљу, као изван књижени део његове фасцинантне поезије и свакако као једна ненужна, но сигнификантна митологизација о животу и крају „српског песничког принца“, треба споменути и ово: седамнаест дана пред смрт Бранко Миљковић прави храбар и дивовско поестски висок чин- изјављује да се одриче од свега што је написао до тада и од свега што је добио. написао је – желим да се зна да сам рашчистио са свим што сам нашврљао за ових неколико година. Одричем се од књига и награде (Октобарске)....

Протокол о сарадњи

На крају књижевног скупа посвећеног сећању на великог српског песника Бранка Миљковића, директор Градске библиотеке „Браћа Миладиновци“ из Скопља и „Стеван Сремац“ из Ноша, Бранко Цветковски и Небојша Васић потписали су протокол о сарадњи. У склопу те сарадње, како је најављено отвориће се нове могућности за ближу сарадњу књижевника из Скопља и Ниша.